

Рівнянин віддав життя, щоб врятувати побратимів

Рівне в скорботі. На Алеї Героїв на кладовищі «Новому» знову свіжа могила. Місто поховало бійця «Айдару», добровольця Сергія Голубева. У січні йому виповнилося 38 років.

Прощалися з героєм перед підніжжям пам'ятника Тарасові Шевченку 14 березня, коли його привезли із Донеччини у домовині. А вчора – в будинку культури. Відспівували у Свято-Воскресенському соборі. Тремтіли сльози на очах матері, вдови, дітей героя. Краяла душу із гучномовців траурна «Кача»... Людей уже було не так багато – від сили кількасот рівнян. Невже ми, українці, звик-

ли за роки війни до цих «вантажів 200»?

– Уже три роки ллється кров доблесних захисників України, вояків-добровольців і мирних жителів, – сказав у сумній і гострій проповіді протоієрей **Сергій ЛУЧАНІН**. – Це – від руки того лицемірного «брата», який століттями клявся в любові й повазі, а пішов на нас зі зброєю. Та не даремно ллється українська кров – за перемогу. Гинуть кращі

сини й дочки України. Де той, який казав: «Як куля в лоб, то куля в лоб»? Де той, який казав, що я за кілька днів, а максимум за два тижні припиню бойові дії в зоні АТО? У війнах за Ічкерію загинули чеченські президенти Джохар Дудаєв і Аслан Масхадов. Із кого брати приклад українцям? А ось він перед нами, Сергій – приклад звитяги, боротьби, мужності та сміливості.

Айдарівці – обвітрені, кремезні, в польових одностроях – стояли під своїм нахиленим червоно-чорним прапором, і не стидалися сліз.

– Я знав його з 2014 року, з дня, коли Сергій прийшов до «Айдару» тоді, як ми стояли у містечку Щастя. Прийшов, як усі ми, – добровольцем. І воював, як усі. А, може, й краще. Його остання мить – у бою. Сергій із напарником врятували багатьох із наших. Вони загинули красиво, я тоді їх бачив. Якби вони противника не виявили, було б набагато гірше. А ворог відступив, там були професіонали, диверсійно-розвідувальна група. Але нічого, ми їх можемо, – упевнений айдарівець Геннадій з Рівненщини, з Березнівського району.

– Вороги тихо зайшли на нашу територію. Але пішли в свій тил не всі. Слава Сергієві: те, що диверсанти хотіли зробити, їм не вдалося. За це заплатили власними життями два наших герої. Вони врятували всю нашу роту. Сергій був командир від Бога – відразу помічав, якщо комуєз з бійців нелегко на душі. Він бився до кінця. І ми всі будемо стояти до кінця, доб'ємо ворогів. Вони прийшли на нашу землю, і тут загинуть, – запевнив добровольець із «Айдару» на псевдо Лисий. – Або нехай ідуть. Їм є куди: Росія чимала. Ми на своїй землі – ми перемаємо.

Сергій СНИЦАРЕНКО